

Parshat B'Shalach What Happened to Paraoth?

Simon Wolf

What ever happened to Paraoth the emperor of Egypt? Time and time again he hardens his heart and refuses to heed God's call to release Bnei Yisrael in order that they will be able to worship Him. After the plague of the killing of the first-born, Paraoth finally relents and not only accedes to let Bnei Yisrael go, he demands that they leave immediately to worship God.¹ A few days later, Paraoth is back to his old ways and regrets having permitted Bnei Yisrael to depart from Egypt.² He gives chase with the elite of his army and they finally catch up with Bnei Yisrael while they are encamped on the bank of the sea.³ The Egyptians have now pinned Bnei Yisrael against the sea and smell triumph in the air. God intervenes to split the sea for Bnei Yisrael to cross and escape the pending military onslaught. Not ones to let victory escape them, the Egyptians continue to pursue Bnei Yisrael as they cross through the dry sea bed. "The Egyptians came in pursuit of them into the sea, all of Paraoth's horses, chariots, and cavalry."⁴ Once Bnei Yisrael have exited from the opposite side, God returns the sea to its former state while the Egyptians are still traversing the sea in hot pursuit of their former slaves drowning all of them in the sea. "The waters returned and covered the chariots and the cavalry – Paraoth's entire army that followed them into the sea; not one of them remained (לא נשאַר בהֶם עַד אֶחָד)." ⁵ The Torah seems pretty unambiguous that Paraoth met the same fate as the rest of the Egyptians that chased after Bnei Yisrael – "not one of them remained."⁶ If there is any lingering doubt, the verses of the song Az Yashir seem to be as unequivocal on the matter. "Paraoth's chariots

and his army, He (God) cast into the sea; and the elite of his officers drowned in the Sea of Reeds."⁷ "For the horse(s) of Paraoth,⁸ with his chariots and cavalry, went into the sea; and God turned back on them the waters of the sea; but Bnei Yisrael marched on dry ground in the midst of the sea."⁹ The verses in Tehillim seem to project a similar picture: "Water covered their adversaries; not one of them was left (אָתָּד מְאֹם) (לא נותר)"¹⁰ and "He who split apart the Sea of Reeds...and took Yisrael through it...and He who hurled Pharaoh and his army into the Sea of Reeds (וַיַּעַר פְּרַעֲה וְחִילּוֹ בַיַּם-סוּף), His kindness is eternal."¹¹ Despite all this evidence, there is still a dispute amongst the Tana'im as to the fate of Paraoth.¹² Rabbi Yehuda believes that Paraoth, as the text seems to indicate, perished along with his army. On the other hand, Rabbi Nechem'ya surprisingly suggests that Paraoth was the sole survivor of the whole ordeal. His evidence is from a verse found in the prelude to the plague of Barad where God tells Moshe to convey to Paraoth, "Nevertheless, I have spared you for this purpose: in order to show you My power, and in order that My name may resound throughout the world."¹³ Rabbi Nechem'ya interprets that to mean that God commits to keep Paraoth alive throughout all the retribution He brings against the Egyptians. The proof text seems to be somewhat precarious since it is a reference to the upcoming plagues. Moreover, presumably keeping Paraoth alive is only valuable if God plans additional displays of his power, but given that Kriyat Yam Suf was God's final blow to Egypt there would no longer be any reason to keep Paraoth around. What prompts Rabbi Nechem'ya to take such a far-fetched position?

How did the Sea of Reeds split in order to allow Bnei Yisrael to cross and escape their Egyptian

¹ וַיִּקְרָא לְמֹשֶׁה וּלְאַהֲרֹן לֵאמֹר קוּמוּ צֵאוּ גַם-אַתֶּם גַּם-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּלְכוּ עִבְדוּ אֶת-יְהוָה כְּדַבְּרָתִי: (שמות יב, לא)
² וַיִּגְדַּל לְמַלְךְ מִצְרָיִם בְּיַד בְּרַחַ הַעָמָם וַיִּהְיֶה לְלִבָּב פְּרַעֲה וַיַּעֲבִדוּ אֶל-הָעָם וַיֹּאמְרוּ מִה-זֹּאת עֲשִׂינוּ כִּי-שָׁלַחְנוּ אֶת-יִשְׂרָאֵל מִעִבְרָתֵנוּ: (שמות יד, ה)
³ וַיֹּאסֵר אֶת רֶכֶבּוֹ וְאֶת עֲמֹוֹ לָקַח עִמּוֹ: וַיִּקַּח שֵׁשׁ מֵאוֹת רֶכֶב בָּחוּר וְכָל רֶכֶב מִצְרָיִם וּשְׁלֹשִׁים עַל כֶּלֶוֹ: וַיִּחַזְקוּ יְהוָה אֶת לִב פְּרַעֲה מֶלֶךְ מִצְרָיִם וַיִּרְדֹּף אַחֲרָיו בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל יִצְאוּ בְיַד יְהוָה: וַיִּרְדֹּפוּ מִצְרָיִם אַחֲרֵיהֶם וַיִּשְׁיִגּוּ אוֹתָם חֲנִימִים עַל הַיָּם כֹּל סוֹס רֶכֶב פְּרַעֲה וּפְרָשָׁיו וְחִילּוֹ עַל פִּי הַחִירֹת לִפְנֵי בַעַל צַפֵּן: (שמות יד, ו-ו)
⁴ וַיִּרְדֹּפוּ מִצְרָיִם וַיָּבֹאוּ אַחֲרֵיהֶם כֹּל סוֹס פְּרַעֲה רֶכֶבּוֹ וּפְרָשָׁיו אֶל תּוֹךְ הַיָּם: (שמות יד, כג)
⁵ וַיִּשְׁבּוּ הַמַּיִם וַיִּכְסּוּ אֶת הָרֶכֶב וְאֶת הַפְּרָשִׁים לְכָל חֵיַל פְּרַעֲה הַבָּאִים אַחֲרֵיהֶם בַּיָּם לֹא נִשְׁאָר בָּהֶם עַד אֶחָד: (שמות יד, כח)
⁶ וַיִּשְׁבּוּ הַמַּיִם שֵׁהֵיו חוֹמוֹת. עַד אֶחָד אִפְּלוּ אֶחָד לֹא נִמְלַט, וְכֵן וַהֲנִה לֹא מֵת מִמִּקְנֵה יִשְׂרָאֵל עַד אֶחָד (שמות ט, ז), וְהַמְשׁוֹר אִמַּר אֶחָד מֵהֶם לֹא נוֹתֵר (תה"ק קו, יא): (אבן עזרא פ"ה הארוך שמות יד, כח) \\\ וטעם עד אחד - אפילו אחד לא נמלט, וכן לא מת ממקנה ישראל עד אחד. והואמר שפרעה נמלט בעבור עד (מכילתא בשלח ו), דרש הוא. והעד - שאמר אסף: ויכסו מים צריהם אחד מהם לא נותר (תהלים קו, יא). והנה ממנו אין שם עד. ועוד שהכתוב אומר וימכדו ברכבו ובפרשיו (ז). והנה ממנו החל. ועוד, ואמר אויב (שמות טו, ט) הוא פרעה. ואמר אחרי כן נשפת ברוח כסמו ים (שמות טו, י). ולמה אאריך, וכתוב אומר: ונער פרעה וחילו בים סוף (תהלים קלו, טו): (אבן עזרא פ"ה הקצר שמות יד, כח) \\\ לא נשאר בהם עד אחד אפי' אחד זהו שאמר דוד אחד מהם לא נותר. (חזקוני שמות יד, כח)

⁷ מִרְקַבַּת פְּרַעֲה וְחִילּוֹ יָרָה בַיָּם וּמִבְּחַר שְׁלֹשֵׁי טַבַּעוֹ בַיָּם סוּף: (שמות טו, ד)
⁸ כִּי בֹא סוֹס פְּרַעֲה – מַלְמַד שֶׁאֵף פְּרַעֲה בְּכֹל. (מכילתא דרשב"י שמות טו, ט) \\\ כִּי בֹא סוֹס פְּרַעֲה לִפִּי דַעֲתִי, כִּי גַם זֶה הַפְּסוֹק מֵהַשִּׁירָה, לְהַזְכִּיר הַפְּלֵא שֶׁעָשָׂה בְּתוֹךְ פְּלֵא כֹאשֵׁר פִּישְׁתִּי. וּמַלְת עֲלֵיהֶם, שֶׁבָּה אֵל סוֹס פְּרַעֲה בְּרַכְבוֹ וּבִפְרָשָׁיו, גַּם פְּרַעֲה עִמָּהֶם, כִּי כֵן כְּתוּב אִמַּר אוֹיֵב שְׁהוּא פְּרַעֲה, וְאַחֲרָיו תְּבַלְעֵמוּ אֶרֶץ, וְכְתוּב מִפּוֹרֶשׁ, וְנִעַר פְּרַעֲה וְחִילּוֹ בַיָּם סוּף (תה"ק קלו, טו): (אבן עזרא שמות טו, ט) \\\ לַעֲוֹמַת זֹאת שְׁכַל טוֹב שְׁמוֹת טו, טו, יט מִפְּרֶשׁ: כִּי בֹא סוֹס פְּרַעֲה בְּרַכְבוֹ. אֵף עַל פִּי שֶׁהַמְּלָה הִיא לְשׁוֹן יַחֲדִי נִסְבַּרְת הִיא בְּלִשׁוֹן רַבִּים, דּוֹמָה לְדַבֵּר וְרֵאִית סוֹס וְרַכְבּ עִם רַב מִמֶּךָ (דברים כ א):
⁹ כִּי בֹא סוֹס פְּרַעֲה בְּרַכְבוֹ וּבִפְרָשָׁיו בַּיָּם וַיִּשָּׁב יְהוָה עֲלֵהֶם אֶת מִי הַיָּם וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הִלְכוּ בַּיַבֵּשָׁה בְּתוֹךְ הַיָּם: (שמות טו, יט)
¹⁰ וַיִּכְסּוּ-מַיִם צְרִיהֶם אֶתְּד מְאֹם לֹא נוֹתֵר: וַיִּאֱמִינוּ בְּדַבְּרֵי יְהוָה: (תהלים קו, יא-יב)
¹¹ לְגַזֵּר יָם-סוּף וּלְגַזֵּר בְּיָ לַעֲלוֹם חֶסֶד: וְהַעֲבִיר יִשְׂרָאֵל בְּתוֹךְ בְּיָ לַעֲלוֹם חֶסֶד: וַיַּעַר פְּרַעֲה וְחִילּוֹ בַיָּם-סוּף בְּיָ לַעֲלוֹם חֶסֶד: (תהלים קלו, יג-טו)
¹² וַיִּשְׁבּוּ הַמַּיִם וַיִּכְסּוּ אֶת הָרֶכֶב וְאֶת הַפְּרָשִׁים אֵף לְפְרַעֲה דַבְּרֵי ר' הַיּוֹדָה שֶׁנִּמְרָכְבוֹת פְּרַעֲה וְחִילּוֹ וּגו'. ר' נַחֲמִיָּה אוֹמֵר חוּץ מִפְּרַעֲה עֲלָיו הַכְּתוּב אוֹמֵר אוֹלָם עֲבוּר זֹאת הַעֲמֻדָתִךָ (שמות טו). וַיִּשׁ אוֹמְרִים בְּאַחֲרוֹנָה יָרַד פְּרַעֲה וְטַבַּע שֶׁנִּי כִּי בֹא סוֹס פְּרַעֲה בְּרַכְבוֹ וּבִפְרָשָׁיו בַּיָּם וַיִּשֶׁב ה' עֲלֵיהֶם אֶת מִי הַיָּם. (מכילתא דר' ישמעאל בשלח – מַסְכְּתָא דוֹיָהּ פְּרַשָׁה ו)
¹³ וְאוֹלָם בְּעִבּוֹר זֹאת הָעֲמֻדָתִיךָ בְּעִבּוֹר הָרֵאֶתֶךָ אֶת-יְהוָה וַיִּמְעַן סִפְּרֵי שְׁמִי בְּכָל-הָאָרֶץ: (שמות טו, טז)

pursuers? Once again here, the verses are relatively explicit. God tells Moshe to stop crying out to him and to move Bnei Yisrael forward. "And you lift up your staff and outstretch your arm over the sea and split it, so that Bnei Yisrael may march into the sea on dry ground."¹⁴ Following God's guidance, "Moshe held out his arm over the sea and God drove back the sea with a strong easterly wind throughout the night, and this turned the sea into dry ground. The waters split and Bnei Yisrael entered into the sea on dry ground; the waters forming a wall for them on their right and on their left."¹⁵ Similar to the advent of many of the plagues that befell the Egyptians, at the splitting of the sea, God instructs Moshe to engage in an action (raising his staff) which signals the beginning of God's intervention in nature to save Bnei Yisrael (the easterly wind that dries out the sea bed).¹⁶ Once again here, the verse in Tehillim supports this understanding that God was the proximate cause for the sea splitting when it says, "He blasted a rebuke against the Sea of Reeds; it became dry; He led them through the depths as through the wilderness."¹⁷ The Midrash seems to emphasize this when it explains that the waters refused to split at Moshe's coaxing until God himself appeared and the sea began to "run away."¹⁸ Despite all this evidence, the Gemara in Sota tells the famous story of Bnei Yisrael awaiting salvation on the banks of the sea.¹⁹ Rabbi Meir describes the story as one of faith and alacrity. He says that the tribes were arguing with each other as to who would enter the waters first. In the interim, the tribe of Binyamin wasted no time squabbling and instead took action and jumped into the waters to lead Bnei Yisrael through the sea. Rabbi Yehuda's more famous version of the account chronicles a

very hesitant people lacking in conviction and faith. The tribes in this rendering all refuse to enter the waters for fear of drowning until the courageous Nachshon ben Aminadav from the tribe of Yehuda takes the initiative and plunges into the waters. He nearly drowns before God rebukes Moshe to stop praying, move the nation forward and stretch out your arm so that the sea will split and bring the needed salvation and relief. Both narratives seem to be in direct conflict with the text of the Torah. The Midrash emphasizes the initiative of Bnei Yisrael as triggering God's salvation whereas the Torah underscores the passivity of Bnei Yisrael and the preeminence of God in rescuing Bnei Yisrael from their predicament. One could argue that Chazal were trying to explain why Bnei Yisrael were deserving of God's intervention almost as if to answer the question as to what differentiated Bnei Yisrael from the Egyptians at that moment.²⁰ That might be laudable in other circumstances, but in this instance, without evidence of such an incident, the additional narrative could actually diminish from the substance and essence of the Torah's message. It could be interpreted as downplaying and diminishing God's role and benevolence by aggrandizing Bnei Yisrael's participation at God's expense.

In the same way that God split the sea, He also simultaneously alone battles with the Egyptians. "At the morning watch, God looked down upon the Egyptian camp through a pillar of fire and a cloud, and threw the Egyptian camp into panic. He took off the wheels of their chariots so that they moved forward with difficulty. And

¹⁴ ויאמר יקנן אל משה מה תצעק אלי דבר אל בני ישראל ויסעו: ואתה הרים את מטק ונטה את ידך על הים ויבקעהו ויבאו בני ישראל בתוך הים ביבשה: (שמות יד, טו-טז)
¹⁵ ויט משה את ידו על הים ויולך יקנן את הים ברוח קדים עזה כל הלילה וישם את הים לחרבה ויבקעה המים: ויבאו בני ישראל בתוך הים ביבשה והמים להם חמה מימינם ומשמאלם: (שמות יד, כא-כב)
¹⁶ השווה לשמות י, יב-יג: ויאמר יקנן אל משה נטה ידך על ארץ מצרים בארצה ועל על ארץ מצרים ויאכל את כל עשב הארץ את כל אשר השאיר הבדד: ויט משה את מטקו על ארץ מצרים ויקנן נהג רוח קדים בארץ כל היום והוא וכל הלילה הבקר ה' ורוח הקדים נשא את הארצה:
¹⁷ ויגער בים סוף ויחרב ויוליגם בתהמות כמדבר: (תהלים קו, ט)
¹⁸ ויט משה את ידו על הים, התחיל הים עומד כנגדו אמר לו משה בשם הקדוש ברוך הוא שיבקע ולא קבל עליו הראהו את המטה ולא קבל עליו. משל למה הדבר דומה למלך שהיו לו שתי גנות זו לפנים מזו מכר את הפנימית ובה הלוקח ליכנס ולא הניחו השומר אמר לו הלוקח לשומר בשם המלך ולא קבל עליו הראהו את הטבעת ולא קבל עליו עד שניגה הלוקח את המלך בעצמו ובה כיון שבא המלך התחיל השומר בורח אמר לו כל היום הייתי אומר לך בשם המלך ולא קבלת עליך ועכשיו מפני מה אתה בורח אמר לו לא מפניך אני בורח אלא מפני המלך, כך עמד משה על הים אמר לו משה בשם הקדוש ברוך הוא שיבקע ולא קבל עליו הראהו את המטה ולא קבל עליו עד שניגה הקדוש ברוך הוא עליו בכבודו וכיון שניגלה הקדוש ברוך הוא בכבודו ובגבורתו התחיל הים בורח של הים ראה וינס (תהלים קיד ג) אמר לו משה כל היום הייתי אומר לך בשם הקדוש ברוך הוא ולא קבלת עליך עכשיו מפני מה אתה בורח מה לך הים כי תנוס, אמר לו לא מפניך בן עמרם אני בורח אלא מפני אדון חולי ארץ

מלפני אלקי יעקב הופכי הצור אגם מים חלמיש למעינו מים: (מכילתא דרבי ישמעאל בשלח - מסכתא דויהי פרשה ד)
¹⁹ דתניא, היה ר"מ אומר: כשעמדו ישראל על הים, היו שבטים מנצחים זה עם זה, זה אומר אני יורד תחלה לים וזה אומר אני יורד תחלה לים, קפץ שבטו של בנימין וירד לים תחילה, שנאמר: +תהלים סח+ שם בנימין צעיר רודם, אל תקרי רודם אלא רד ים, והיו שרי יהודה רוגמים אותם, שנאמר: +תהלים סח+ שרי יהודה רגמתם, לפיכך זכה בנימין הצדיק ונעשה אושפיזן לגבורה, שנאמר: +דברים לג+ ובין כתפיו שכן; אמר לו רבי יהודה: לא כך היה מעשה, אלא זה אומר אני יורד תחילה לים וזה אומר אני יורד תחילה לים, קפץ נחשון בן עמינדב וירד לים תחילה, שנאמר: +הושע יב+ סבבני בכחש אפרים ובמרמה בית ישראל ויהודה עוד רד עם אל, ועליו מפרש בקבלה: +תהלים סט+ הושיעני אלהים כי באו מים עד נפש, טבעתי בין מצולה ואין מעמד וגו' +תהלים סט+ אל תשטפני שבלת מים ואל תבלעני מצולה וגו', באותה שעה היה משה מאריך בתפלה, אמר לו הקב"ה: "ידידי טובעים בים ואתה מאריך בתפלה לפני? אמר לפניו: רבוננו של עולם, ומה בידי לעשות? אמר לו: +שמות יד+ דבר אל בני ישראל ויסעו, ואתה הרים את מטק ונטה את ידך וגו', לפיכך זכה יהודה לעשות ממשלה בישראל, שנאמר: +תהלים קיד+ היתה יהודה לקדשו ישראל ממשלותיו, מה טעם היתה יהודה לקדשו ישראל ממשלותיו? משום שהם ראה וינס. (סוטה לו-לז).

²⁰ שאל ר' נתן את ר' שמעון בן יוחאי וימצאה מלאך ה' (בראשית טז ז) אתה מוצא מלאך ה' בכל מקום ויאמר לה מלאך ה' וירא מלאך ה' וכאן הוא אומר ויסע מלאך האלהים, אמר לו אין אלהים בכל מקום אלא דיון מגיד הכתוב שהיו ישראל נתונים בדיון באותה שעה אם להנצל אם להאבד עם מצרים. (מכילתא דרבי ישמעאל בשלח - מסכתא דויהי פרשה ד)

Mitzrayim said, 'Let us flee from Yisrael, for God is fighting for them against Egypt.'²¹

This is in consonance with Moshe's preamble to the people upon witnessing the approaching Egyptian army where Moshe emphatically tells the people in order to quiet their fears, "...Fear not! Stand still, and witness the deliverance that God will provide for you today...God will battle for you; and you shall hold your peace!"²² Yet once again here, the Midrashim enhance the battle against the Egyptians to include the constellations²³ and the sea itself.²⁴ As if that were not enough, Chazal also have the angels join the fray.²⁵ Yet again here, what prompts Chazal to depart from the simple understanding of the text to include enhancements that seemingly detract from the focus on God alone bringing retribution upon the Egyptians?

There are many more examples of this phenomenon, but we will suffice with one last more innocuous example. The Ibn Ezra notes that the Torah repeats and emphasizes the fact that Bnei Yisrael traversed the sea on dry land in order to highlight the miraculous fact that while Bnei Yisrael were still crossing through the sea on a dry seabed simultaneously the waters were collapsing upon the Egyptians.²⁶ Accordingly, this is the meaning of the verse at the conclusion of the Shirat Hayam, "For the horse(s) of Paraoh, with his chariots and cavalry, went into the sea; and God turned back on them the waters of the sea; but Bnei Yisrael marched on dry ground in the midst of the sea."²⁷ The Ibn Ezra then wonders how there was sufficient space for such a large number of people to traverse the sea in a single night. One of his suggestions, based on

Chazal,²⁸ is that the Sea of Reeds split into twelve channels, providing a pathway for each tribe individually. They bring evidence of the phenomenon from the verse in Tehillim that "He who split the Sea of Reeds asunder (or alternatively into divisions) (לְגַזֵּר יַם-סוּף לַגְזָרִים), His kindness is eternal."²⁹ Once again here, one could ask what motivated Chazal and the Ibn Ezra to proffer such a suggestion.

Kiryat Yam Suf is an unusual historic event because it combines two major miracles simultaneously. Tanach and history are replete with stories of God intervening on behalf of Bnei Yisrael to defeat their enemies. In addition, though less common outside of the Torah, in other instances God also brings miraculous salvation to Bnei Yisrael when they are in difficulty or face a dire circumstance. Rarely do the two happen simultaneously whereby Bnei Yisrael experience supernatural deliverance and concomitantly God battles their adversaries. This unique situation is underscored by the Torah emphasizing that miraculously while Bnei Yisrael were still crossing through the sea on a dry seabed simultaneously the waters were collapsing upon the Egyptians. The Ibn Ezra, noted above, terms this a "wonder inside of a wonder (פלא בתוך פלא)" or in other words, a double miracle. Due to this fact, one is unlikely to easily find a parallel story in Tanach to compare and contrast with Kriyat Yam Suf that might symbiotically shed light on both stories. On the other hand, if one parses apart the two aspects of the narrative, it should prove easier to identify similar accounts that might enhance one's understanding of Kriyat Yam Suf and

²¹ וַיְהִי בְּאֲשַׁמְרַת הַבֶּקֶר וַיִּשְׁקֹף יְקֹנָק אֶל מַחְנֵה מִצְרַיִם בְּעֵמֹד אֵשׁ וַעֲנַן וַיִּהְיֶה אֶת מַחְנֵה מִצְרַיִם: וַיִּסַּר אֶת אַפְּנוֹ מִרְכַּבְתּוֹ וַיִּנְהַגְהוּ בְּכַבְדָּת וַיֹּאמֶר מִצְרַיִם אָנוּסָה מִפְּנֵי יִשְׂרָאֵל כִּי יְקֹנָק נִלְחַם לָהֶם בְּמִצְרַיִם: (שמות יד, כד-כה)

²² וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל הָעָם אַל תִּירְאוּ הַתִּיַצְבוּ וַרְאוּ אֶת יְשׁוּעַת יְקֹנָק אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה לָכֶם הַיּוֹם כִּי אֲשֶׁר רְאִיתֶם אֶת מִצְרַיִם הַיּוֹם לֹא תִסְיֹפוּ לְרִאֲתָם עוֹד עַד עוֹלָם: יְקֹנָק יִלְחַם לָכֶם וְאַתֶּם תִּחְרִישׁוּ: (שמות יד, יג-יד)

²³ ד"א תהומות יסיומו וכי תהומות יש שם והלא עשונית היא ומה ת"ל תהומות יסיומו אלא מלמד שעלה תהום התחתון על תהום העליון וחפה עליהם את הרקיע והקדיח עליהם את הכוכבים שנ' כל מאורי אור וגו' (יחזקאל לב ח) ולמה ונתתי חשך על ארצך וכתבי כי כוכבי השמים וכסיליהם לא יהלו אורם ולמה חשך השמש וגו' (ישעיה יג י) וכתבי ובתחפנחם חשך היום וגו' (יחזקאל ל יח) מפני מה היא ענן יסונה, וכתבי ופקדתי על תבל רעה (ישעיה יג יא). (מכילתא דרבי ישמעאל בשלח - מסכתא דשירה פרשה ה)

²⁴ ומצרים נסים לקראתו, ללמדך שלכל צד שהיה מצרי נס היה רץ כנגדו... (מכילתא דרבי ישמעאל בשלח - מסכתא דויהי פרשה ו)

²⁵ ומצרים נסים לקראתו, ללמדך שלכל צד שהיה מצרי נס היה רץ כנגדו. משל למה הדבר דומה ליונה שברחה מבן נץ ונכנסה לטרקלין של מלך פתח לה המלך חלון מזרחית יצאת היונה והלכה לה ונכנס בן נץ אחריה נעל המלך בפניו את כל החלונות התחיל המלך מורה בו בחצים כך כשעלה האחרון שבישראל מן הים ירד האחרון שבמצרים לתוך הים התחילו מלאכי השרת לזרוק בהם חצים ואבני אלגביש אש וגופית כעני שנאמר ונשפטתי אתו בדבר ובדם וגו' אמטיר עליו ועל אגפיו ועל עמם רבים אשר אתו (יחזקאל לח כב): (מכילתא דרבי ישמעאל בשלח - מסכתא דויהי פרשה ו)

²⁶ ובני ישראל טעם להזכיר זה פעם אחר, כי פרעה היה טובע, ועוד נשאר אנשים מישראל בים עוברים. וזה היה פלא בתוך פלא, כי במקום שהיו ישראל עוברים בים,

היה שם רוח קדים מייבש, ובמקום פרעה וחילו הביא השם רוח אחרת להמס המים שנקרשו ונעשו חומות, והנה שתי רוחות בים ושני המקומות קרובים. והעד הנאמן על זה הפירוש, שכתוב בשירה, וברוח אפך נערמו מים (שמות טו, ח). וזאת הרוח היתה עם ישראל, וכתוב, נשפת ברוחך כסמו ים (שם, י), וזו היא שטבעה המצריים, על כן כתוב בסוף השירה וישב ה' עליהם את מי הים, ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים (שם, יט). ואל תתמה איך יכלו לעבור כל הלילה, וכי שש מאות אלף רגלי לא היה רביעית המחנה. אולי על דרך אחר עברו, או נקרע לי"ב קרעים כאשר אמרו חז"ל, וישראל לא עברו הים כנגד הרוח, רק נכנסו באורך ויצאו אל מדבר שור, אשר נכנסו משם, כאשר אפרש: (אבן עזרא שמות יד, כט)

²⁷ כִּי בָא סוּס פְּרָעָה בְּרָכְבוֹ וּבִקְרָשׁוֹ בָּיִם וַיִּשֶׁב יְקֹנָק עֲלֵהֶם אֶת מִי הַיָּם וַגְּבִי יִשְׂרָאֵל הִלְכוּ בַיַּבֵּשָׁה בְּתוֹךְ הַיָּם: (שמות טו, יט)

²⁸ ואתה הרם את מטרך, עשרה נסים נעשו לישראל על הים. נבקע הים ונעשה כמין כיפה שנ' וקבת במטיו ראשי פרזיו יסערו להפיצני (חבקוק ג יד), נחלק לשנים עשר גזרים שנ' ונטה את ירך על הים ובקעהו, נעשה הים יבשה שנ' ובני ישראל הלכו ביבשה, נעשה כמין טיט שנ' דרכת בים סוסך חומר מים רבים (שם חבקוק ג טו), נעשה פירורין פירורין שנ' אתה פורת בעזך (תהלים עד יג), נעשה סלעים סלעים שנאמר שברת ראשי תנינים על הים, נעשה גזרים גזרים שנ' לגוזר ים סוף לגזרים (תהלים קלו יג) נעשה ערימות שנ' וברוח אפך נערמו מים, נעשו כמו נד שנ' נצבו כמו נד נזלים, הוציא להם זיכרי מים מתוקים מתוך מלוחים שנ' ויוצא נזלים מסלע ויורד כנהרות מים (שם תהלים/עח טז), הקפיא להם את הים משני חלקים ונעשה כמין בולוס של זכוכית שנ' קפאו תהומות בלב ים. (מכילתא דרבי ישמעאל בשלח - מסכתא דויהי פרשה ד)

²⁹ לְגַזֵּר יַם-סוּף לַגְזָרִים כִּי לְעוֹלָם חֶסֶדְךָ: (תהלים קלו, יג)

provide a source for many of the perplexing Midrashim.

A similar story of the splitting of water to allow Bnei Yisrael to traverse can be easily identified because of parallel language that draws one's attention to the commonality of the two stories. In the beginning of Sefer Yehoshua, Bnei Yisrael enter the land of Israel from the plains of Moav by crossing the Yarden River opposite the city of Yericho.³⁰ The Navi testifies that the Jordan River in the spring (harvest) season was overflowing its banks and the only way for the Bnei Yisrael to cross was for God to cause the waters of the Yarden to split.³¹ Aside from the stories being very similar, there are linguistic parallels that serve to reinforce that the stories are analogous. Two quick examples: In Yehoshua, it describes the upgrading of Yehoshua's standing in the eyes of the people because of the miraculous splitting of the Yarden. "On that day God exalted Yehoshua in the sight of all Israel, so that they feared him all his days as they had feared Moshe (וַיִּרְאוּ אֹתוֹ כַּאֲשֶׁר יִרְאוּ אֶת מֹשֶׁה)." ³² It also opines on the aftermath of the miraculous crossing when it describes the reaction of the other nations. "When all the kings of the Emori on the western side of the Jordan, and all the kings of Canaan near the Sea, heard how God had dried up the waters of the Jordan from before Bnei Yisrael until they crossed over, their hearts melted, and no spirit was left in them to face Bnei Yisrael (וַיִּמָּס לְבָבָם וְלֹא הָיָה בָּם עוֹד רוּחַ מִפְּנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל)." ³³ Both of these are very similar to the verses that appear in this week's Parsha with regards to Kriyat Yam Suf. Moshe's status in the eyes of the people is enhanced. "And when Yisrael saw the wondrous power which God had wielded against the Egyptians, the people feared God; they had faith in God and His servant Moshe (וַיִּירְאוּ הָעָם אֶת יְקֹוֹק וַיֵּאֱמִינוּ בִּיקְוֹק וּבַמֹּשֶׁה עַבְדּוֹ)." ³⁴ The reaction of the other nations is also akin to that which is described in Yehoshua. "The

nations hear, they fear; Trembling grips the inhabitants of Plashet. Now the chieftans of Edom are dismayed; The mighty of Moav trembling grips them; All the dwellers in Canaan melt away (נִמְגּוּ כָּל יִשְׂבֵי כְנָעַן). Terror and dread descend upon them. Through the might of Your arm they are still as stone..."³⁵

With this in mind, one can begin to decipher the source for many of the Midrashei Chazal. It is worthwhile to review the entire story in Sefer Yehoshua, but for the sake of brevity, we will focus on the aspects of the crossing that shed light on this week's Parsha. Yehoshua relays to Bnei Yisrael the instructions which he had received from God concerning the protocol for their crossing of the Jordan. "...the Ark of the Covenant of the Sovereign of all the earth will advance before you into the Jordan. Now select twelve men from the tribes of Israel, one man from each tribe. When the feet of the priests bearing the Ark of God, the Sovereign of all the earth, come to rest in the waters of the Jordan, the waters of the Jordan, the water coming from upstream, will be cut off and will stand in a single heap."³⁶ There are a number of items that emerge from this short description. Firstly, God, represented by the Ark of the Covenant, must enter the waters first in order for them to split. This maybe the source for the Midrash that explains that the waters refused to split at Moshe's coaxing until God himself appeared and the sea began to "run away."¹⁸ It is also clear from here and the actual description of the event that the waters did not split until the Kohanim's feet were actually immersed in the water.³⁷ This is likely what spawns the Midrashim that at the Yam Suf the waters only split after members of Bnei Yisrael entered or jumped into the water. In addition, the requirement here to have a representative from each tribe who later will be called upon to enter the Yarden and carry out a large stone to create a monument to this miraculous event³⁸ and Yehoshua erecting

³⁰ יהושע פרקים ג-ד ופסוק ראשון של פרק ה

³¹ והיה כגוֹם כפֹת רגְלֵי הַכְּהֵנִים נִשְׂאִי אֲרוֹן יְקֹוֹק אֲדוֹן כָּל הָאָרֶץ בְּמִי הַיַּרְדֵּן מִי הַיַּרְדֵּן יִכְרְתוּן הַמַּיִם הַיַּרְדֵּים מִלְּמַעְלָה וַיַּעֲמֵדוּ בְּדֹ אֶחָד... וַיִּכְבּוּ נִשְׂאֵי הָאָרוֹן עַד הַיַּרְדֵּן וַיִּרְגְּלֵי הַכְּהֵנִים נִשְׂאֵי הָאָרוֹן נִטְבְּלוּ בַקְּצָה הַמַּיִם וְהַיַּרְדֵּן מָלֵא עַל כָּל גְּדוּתוֹ כֹּל יְמֵי קִצְרֵי: (יהושע ג, יט-י)

³² בַּיּוֹם הַהוּא גָדַל יְקֹוֹק אֶת יְהוֹשֻׁעַ בְּעֵינֵי כָּל יִשְׂרָאֵל וַיִּרְאוּ אֹתוֹ כַּאֲשֶׁר יִרְאוּ אֶת מֹשֶׁה כָּל יְמֵי חַיָּו: (יהושע ד, יד)

³³ וְהָיָה כַּשְּׂמַע כָּל מַלְכֵי הָאֱמֹרִי אֲשֶׁר בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן מִמֶּה וְכָל מַלְכֵי הַכְּנַעֲנִי אֲשֶׁר עַל הַיָּם אֶת אֲשֶׁר הוֹבִישׁ יְקֹוֹק אֶת מִי הַיַּרְדֵּן מִפְּנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל עַד עֲבָרָם וַיִּמָּס לְבָבָם וְלֹא הָיָה בָּם עוֹד רוּחַ מִפְּנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל: (יהושע ה, א)

³⁴ וַיִּירְאוּ יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּד הַגְּדוֹלָה אֲשֶׁר עָשָׂה יְקֹוֹק בְּמִצְרַיִם וַיִּירְאוּ הָעָם אֶת יְקֹוֹק וַיֵּאֱמִינוּ בִּיקְוֹק וּבַמֹּשֶׁה עַבְדּוֹ: (שמות יד, לא)

³⁵ שָׁמְעוּ עַמִּים וַיִּרְגְּזוּ חֵיל אֶחָד יִשְׂבֵי פְלִשְׁתִּים: אִזְ נִבְהִלוּ אֱלֹופֵי אֲדוֹם אֵילֵי מוֹאָב יִחְזְמוּ רַעַד נִמְגּוּ כָּל יִשְׂבֵי כְנָעַן: תִּפַּל עֲלֵיהֶם אֵימַתָּה וּפְחַד בְּגֹדֶל זְרוּעֶךָ יִדְמוּ כַּאֲבָן עַד יַעֲבֹר עִמָּךְ יְקֹוֹק עַד יַעֲבֹר עִם זֶז קִנְיִת: (שמות טו, יט-כ)

³⁶ הַנְּחָ אֲרוֹן הַבְּרִית אֲדוֹן כָּל הָאָרֶץ עֲבֹר לִפְנֵיכֶם בַּיַּרְדֵּן: וְעָתָה קָחוּ לָכֶם שְׁנֵי עֶשְׂרֵי אִישׁ מִשְׁבְּטֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ אֶחָד אִישׁ אֶחָד לְשִׁבְטוֹ: וְהָיָה כְּגוֹם כְּפֹת רִגְלֵי הַכְּהֵנִים נִשְׂאֵי אֲרוֹן יְקֹוֹק אֲדוֹן כָּל הָאָרֶץ בְּמִי הַיַּרְדֵּן מִי הַיַּרְדֵּן יִכְרְתוּן הַמַּיִם הַיַּרְדֵּים מִלְּמַעְלָה וַיַּעֲמֵדוּ בְּדֹ אֶחָד: (יהושע ג, יא-ג)

³⁷ וְהָיָה בְּנִסְעַת הָעָם מֵאֶהְלֵיהֶם לְעֵבֶר אֶת הַיַּרְדֵּן וְהַכְּהֵנִים נִשְׂאֵי הָאָרוֹן הַבְּרִית לִפְנֵי הָעָם: וַיִּכְבּוּ נִשְׂאֵי הָאָרוֹן עַד הַיַּרְדֵּן וַיִּרְגְּלֵי הַכְּהֵנִים נִשְׂאֵי הָאָרוֹן נִטְבְּלוּ בַקְּצָה הַמַּיִם וְהַיַּרְדֵּן מָלֵא עַל כָּל גְּדוּתוֹ כֹּל יְמֵי קִצְרֵי: וַיַּעֲמֵדוּ הַמַּיִם מִלְּמַעְלָה קָמוּ בְּדֹ אֶחָד הַרְחֹק מֵאֵד מֵאֵד הָעִיר אֲשֶׁר מִצַּד צִרְתָּן וְהַיַּרְדֵּים עַל יַם הָעֲרָבָה יַם הַמֵּלַח תָּמוּ נִכְרְתוּ וְהָעָם עֲבָרוּ נֶגֶד יְרִיחוֹ: (יהושע ג, יז-ט)

³⁸ וַיִּקְרָא יְהוֹשֻׁעַ אֶל שְׁנַיִם הָעֶשְׂרֵי אִישׁ אֲשֶׁר הָכִין מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ אֶחָד מִכָּל שִׁבְטוֹ: וַיֹּאמְרוּ לָהֶם יְהוֹשֻׁעַ עֲבֹרוּ לִפְנֵי אֲרוֹן יְקֹוֹק אֱלֹהֵיכֶם אֶל תּוֹךְ הַיַּרְדֵּן וְהַרְיִמוּ לָכֶם אִישׁ אֶבֶן אַחַת עַל שִׁכְמוֹ לְמִסְפַּר שְׁבְטֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל: לְמַעַן תִּהְיֶה זֹאת אוֹת בְּקִרְבְּכֶם כִּי יִשְׁאַלּוּן בְּנֵיכֶם מִחַר לֵאמֹר מַה הָאֲבָנִים הָאֵלֶּה לָכֶם: וְאָמַרְתֶּם לָהֶם אֲשֶׁר נִכְרְתוּ מִיַּמֵּי הַיַּרְדֵּן מִפְּנֵי אֲרוֹן בְּרִית יְקֹוֹק בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן נִכְרְתוּ מִי הַיַּרְדֵּן וְהָיוּ הָאֲבָנִים הָאֵלֶּה לְזִכְרוֹן לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל עַד עוֹלָם: וַיַּעַשׂ כֵּן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוֹשֻׁעַ וַיִּשְׂאוּ שְׁנַיִם עֶשְׂרֵה אֲבָנִים

another monument in the Jordan River itself consisting of twelve stones might be the impetus for the Midrashim that focus on the Sea of Reeds splitting into twelve channels and the stories that speak of competition between the tribes as to who would or would not enter the waters first. Lastly, the Midrashim that indicate that the waters began to close behind Bnei Yisrael as they passed through the Yam Suf might relate, in addition to the verses found in this week's Parsha and discussed earlier, to the fact that as the Kohanim's feet exited the riverbed, the waters of the Jordan returned to their former state,³⁹ thereby correlating the return of the waters to the progress of those crossing.

It was relatively easy to identify the parallel story of crossing the Jordan to God intervening on behalf of Bnei Yisrael to aid them because of the obvious and striking similarities between the two events. On the other hand, despite the fact that there are many stories of God aiding Bnei Yisrael in battles against their enemies, it is much harder to point at a story that involves God's intervention utilizing water in defeating Bnei Yisrael's adversaries that has linguistic and literary parallels to the defeat of the Egyptians at Yam Suf. Luckily, Chazal gave us some direction when they chose the Haftorah for Parshat B'Shalach and made veiled references to the incident in some of the Midrashim. On the seventh day of Pesach, when the story of Kriyat Yam Suf and the Shirat Hayam is read as the Torah portion,⁴⁰ the HafTorah is Shirat David that is found at the end of Shmuel Bet⁴¹ because it also mentions the Exodus from Egypt.⁴² Nevertheless, when B'Shalach is read as the weekly portion, the HafTorah is Shirat Devora found in Sefer Shoftim.⁴³ The simple reason for why this was chosen as the HafTorah is due to the fact that the two readings are both songs thanking God for salvation from Bnei Yisrael's enemies and one could also add that there are prophetesses that play a central role in both stories (מרים הנביאה ודברה הנביאה). Though if one

looks more closely, one can begin to discern that there is a deeper connection between these two stories. Once again here it is worthwhile to review the entire Haftorah, which we will assume the reader is somewhat familiar with, and we will therefore cherry-pick the most relevant aspects to highlight the interrelation between the two stories.

In Sefer Shoftim, the enemy that is oppressing and subjugating Bnei Yisrael for nearly twenty years (וְהוּא לְחֹץ אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּחֻזְקָה), is Yavin the King of Cana'an who reigned in Chatzor and his powerful general Sisra.⁴⁴ One of the key features of this tyrannical and harsh regime is that they have in their possession nine hundred iron chariots to bring to bear against their enemies,⁴⁵ reminiscent of the six hundred chariots that Parah mounts to chase after Bnei Yisrael.⁴⁶ While this alone would not be convincing, there are two other linguistic parallels that clearly connect the two stories. At Devora's bidding, Barak, the general of Bnei Yisrael, begins his attack on the clearly more powerful enemy because she declares that today God will assist you in defeating Sisra.⁴⁷ As the battle gets underway, God immediately intervenes "and God threw Sisra and all his chariots and army into a panic (וַיִּהְיֶה יְקוֹק אֶת) (סִסְרָא וְאֶת כָּל הַרְכָב וְאֶת כָּל הַמַּחֲנֶה) before the sword of Barak; Sisra leaped from his chariot and fled on foot (וַיִּרֶד סִסְרָא מֵעַל הַמְּרֻכָבָה וַיֵּנֶס בְּרַגְלָיו). Barak pursued the chariots and the soldiers as far as Charoshet-goyim. All of Sisra's soldiers fell by the sword; not one of them remained. (וַיַּפֵּל כָּל מַחֲנֶה סִסְרָא לְפִי חֶרֶב לֹא נִשְׁאַר עַד אַחַד).⁴⁸ The account of God's intervention in the battle is strikingly similar to the description given to God's intercession with the Egyptians chasing after Bnei Yisrael. "At the morning watch, God looked down upon the Egyptian camp through a pillar of fire and a cloud, and threw the Egyptian camp into panic (וַיִּהְיֶה אֶת מַחֲנֶה מִצְרַיִם). He took off the wheels of their chariots so that they moved forward with difficulty. And Mitzrayim said, 'Let

מתוך ה'ירדן פֿאַשר דבֿר יְקוֹק אֵל יְהוֹשֻׁעַ לְמִסְפָּר שְׁבַטֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיַּעֲבֹרוּ עִמָּם אֶל הַמְּלֶכֶת וַיִּנְחָמוּ שָׁם: (יהושע ד, ד-ח)
³⁹ וַיֵּצֵא יְהוֹשֻׁעַ אֶת הַכְּהֹנִים לֵאמֹר עֲלוּ מִן הַיַּרְדֵּן: וַיְהִי כַעֲלוֹת הַכְּהֹנִים נִשְׂאֵי אֲרוֹן בְּרִית יְקוֹק מִתּוֹךְ הַיַּרְדֵּן נִתְקוּ כַּפּוֹת רַגְלֵי הַכְּהֹנִים אֵל הַחֲרָבָה וַיֵּשְׁבוּ מִי הַיַּרְדֵּן לְמִקְוָמָם וַיֵּלְכוּ כַּתְּמוּל שְׁלֹשׁוֹם עַל כָּל גְּדוֹתָיו: (יהושע ד, יז-יח)
⁴⁰ יוֹם טוֹב הָאֲחֵרוֹן שֶׁל פֶּסַח קוֹרֵין וַיְהִי בִשְׁלַח וּמִפְטִירֵין וַיְדַבֵּר דוֹד (מגילה לא).
⁴¹ שְׁמוּאֵל ב כב וגם תהלים יח
⁴² וַיְהִי בִשְׁלַח פֶּרַעַה - לְפִי שְׁבוּם שְׁבִיעֵי שֶׁל פֶּסַח אִמְרוּ שִׁירָה עַל הַיָּם. וּמִפְטִירֵין וַיְדַבֵּר דוֹד - שֶׁהִיא שִׁירָה כְּמוֹתָהּ, וּמְדַבֵּר בֶּה מִיְצִיאַת מִצְרַיִם עֲלֵה עֵשֶׂן בֶּאֱפוֹ וְגו' וַיִּשְׁלַח חֲצוֹ וַיִּפְצֵם וְגו'. (רש"י מגילה לא).
⁴³ שׁוֹפְטִים פֶּרָקִים ד-ה
⁴⁴ וַיִּסְפָּדוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת הַרְעָה בְּעֵינֵי יְקוֹק וְאֵהוּד מֵת: וַיִּמְכְּרוּ יְקוֹק בֵּיד יְבִין מֶלֶךְ כְּנָעַן אֶשֶׁר מֶלֶךְ בְּחֻצוֹר וּשְׂרָעֲבָאוּ סִסְרָא וְהוּא יוֹשֵׁב בְּחַרְשֶׁת הַגּוֹיִם: וַיִּצְעֲקוּ בְנֵי-יִשְׂרָאֵל

אֶל-יְקוֹק כִּי תִשַׁע מֵאוֹת רֶכֶב-בְּרָזֶל לוֹ וְהוּא לְחֹץ אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּחֻזְקָה עֲשָׂרִים שָׁנָה: (שׁוֹפְטִים ד, א-ג)
⁴⁵ וַיִּצְעַק סִסְרָא אֶת כָּל רֶכְבּוֹ תִשַׁע מֵאוֹת רֶכֶב בְּרָזֶל וְאֶת כָּל הָעָם אֲשֶׁר אִתּוֹ מִחֲרַשֶׁת הַגּוֹיִם אֵל נַחַל קִישׁוֹן: (שׁוֹפְטִים ד, ג)
⁴⁶ וַיִּאֲסֹר אֶת רֶכְבּוֹ וְאֶת עַמּוֹ לִקְחַ עִמּוֹ: וַיִּקַּח שֵׁשׁ מֵאוֹת רֶכֶב בְּחֹר וְכָל רֶכֶב מִצְרַיִם וְשָׁלֹשׁ עַל כָּלוֹ: (שׁוֹפְטִים יד, ו-ז)
⁴⁷ וַיִּצְעַק סִסְרָא אֶת כָּל רֶכְבּוֹ תִשַׁע מֵאוֹת רֶכֶב בְּרָזֶל וְאֶת כָּל הָעָם אֲשֶׁר אִתּוֹ מִחֲרַשֶׁת הַגּוֹיִם אֵל נַחַל קִישׁוֹן: וַתֹּאמֶר דְּבָרָה אֵל בָּרַק קוּם כִּי זֶה הַיּוֹם אֲשֶׁר נָתַן יְקוֹק אֶת סִסְרָא בְיַד בָּרַק הַלֵּא יְקוֹק יֵצֵא לְפָנֶיךָ וַיִּרֶד בָּרַק מֵהָר תַּבּוֹר וְעֲשָׂרֶת אֱלֹפִים אִישׁ אַחֲרָיו: (שׁוֹפְטִים ד, יג-יד)
⁴⁸ וַיִּהְיֶה יְקוֹק אֶת סִסְרָא וְאֶת כָּל הַרְכָב וְאֶת כָּל הַמַּחֲנֶה לְפִי חֶרֶב לֹא נִשְׁאַר עַד אַחַד: (שׁוֹפְטִים ד, טו-טז)

us flee from Yisrael (אָנוּסָה מִפְּנֵי יִשְׂרָאֵל), for God is fighting for them against Egypt.”⁴⁹ “The waters returned and covered the chariots and the cavalry – Paraoh’s entire army that followed them into the sea; not one of them remained (**לֹא נִשְׁאַר בָּהֶם עַד אֶחָד**).”⁵⁰

The parallel gains steam when looking at Shirat Devora which describes the integral role that the river of Kishon played in the defeat of Sisra and his army of iron chariots which would deepen the correlation between the two events since they both involve a body of water that trounces the enemy. “The stars fought from heaven; from their courses they fought against Sisra. The torrent of Kishon swept them away, the raging torrent, the torrent Kishon. March on, my soul, with courage! Then the horses’ hoofs pounded from the gallopings, the gallopings of his steeds.”⁵¹ This likely the source for the Midrashim above that the constellations and the waters entered the fray to destroy the Egyptians.

Finally, what about the question we opened the shiur with – What ever happened to Paraoh the emperor of Egypt? We saw that the evidence

was overwhelmingly in favor of Rabbi Yehuda’s position that Paraoh met the same fate as the rest of his troops. In that light, the burden of proof was on Rabbi Nechem’ya to demonstrate why one would think otherwise. The story of the battle against Sisra just might be the source for this surprising opinion that Paraoh survives God’s battle against the Egyptians at the Yam Suf. In Sefer Shoftim, similar to Parshat B’Sshalach, the Navi records that not a single member of Sisra’s army remained (**לֹא נִשְׁאַר בָּהֶם עַד אֶחָד**). Then the next verse unexpectedly begins “And Sisra escaped by foot to the tent of Yael, the wife of Chever HaKeni, because there was peace between Yavin the king of Chatzor and the household of Chever HaKeni.”⁵² This might be exactly what convinced Rabbi Nechemya that Paraoh survives the battle. In Sefer Shoftim, everyone perished, yet the general of the army is subsequently found escaping. Maybe in Parshat B’Sshalach too, the entire Egyptian army was annihilated (**לֹא נִשְׁאַר בָּהֶם עַד אֶחָד**), but Paraoh walked away!

Shabbat Shalom

⁴⁹ וַיְהִי בְּאַשְׁמֶרֶת הַבֹּקֶר וַיִּשְׁקֹף יְקֹזֵק אֶל מַחְנֵה מִצְרַיִם בְּעִמּוּד אֵשׁ וַעֲנַן וַיִּהְיֶה אֶת מַחְנֵה מִצְרַיִם: וַיִּסַּר אֶת אַפְּנֵי מַרְכָּבָתָיו וַיִּנְהַגְהוּ בַּכְּבֹּדִת וַיֹּאמְרוּ מִצְרַיִם אָנוּסָה מִפְּנֵי יִשְׂרָאֵל כִּי יְקֹזֵק נִלְחָם לָהֶם בְּמִצְרַיִם: (שמות יד, כד-כה)
⁵⁰ וַיָּשָׁבוּ הַמַּיִם וַיִּכְסּוּ אֶת הַרְכָּב וְאֶת הַפָּרָשִׁים לְכָל חֵיל פְּרָעֹה הַבָּאִים אַחֲרֵיהֶם בַּיָּם לֹא נִשְׁאַר בָּהֶם עַד אֶחָד: (שמות יד, כח)

⁵¹ מִן שָׁמַיִם נִלְחָמוּ הַכּוֹכָבִים מִמְּסֻלוֹתֵם נִלְחָמוּ עִם סִיפָרָא: נַחַל קִישׁוֹן גָּרַפָם נַחַל קְדוּמִים נַחַל קִישׁוֹן תִּדְרֹכֵי נַפְשֵׁי עַז: אִזְ הִלְמוּ עֲקֵבֵי סוּסוֹ מִדְּהָרוֹת דְּהָרוֹת אַבְיָרִיו: (שופטים ה, כ-כב)
⁵² וַיִּסְרָא נָס בְּרַגְלָיו אֶל אֵהָל יַעֲלֵ אֶשֶׁת חֲבֵר הַקֵּינִי כִּי שְׁלוֹם בֵּין יָבִין מֶלֶךְ חַצְזוֹר וּבֵין בֵּית חֲבֵר הַקֵּינִי: (שופטים ד, ז)